

Όταν μ' ἔχουν πανταχόθεν
 Η φροντίδες τυλιγμένον
 Ακούω τότε ζαλισμένον
 Καί τόν γούν και τήν ψυχήν.

Αν εὐρίσκωνται εἰς τόν κόσμον
 Πλέον γυναῖκες δέν θυμοῦμαι
 Οὔτε τρώγω οὔτε κοιμοῦμαι
 Οὔτε αἰσθάνομαι χαράν.

Αφ' οὔ πάλαι ἐξ ἐναντίας
 Μένω ἐλεύθερος φροντίδων
 Μηρυτῆς χρησῶν ἐλπίδων
 Ερχετ' ἔρωσ πετακτᾶ.

Μειδιάζων μ' ἐνθαρύνει
 Μ' ἐμψυχώνει, μ' ἐρεθίζει,
 Παρευθὺς μ' ἀνεθυμίζει
 Ταῖς γλυκάδαις τῆς ζωῆς.

Σὺ λοιπὸν ὦ Θεὲ Βάκχε
 Ποῦ φροντίδας ἀποσπρώχνεις
 Καὶ ταῖς ἐγνοιαῖς μακρὰν διώχνεις
 Σὺ προσάτευσον κι' ἐμέ.

Φώτισόν με ἀδιακόπως
 Τὸ θεῖον νάμασσε νὰ πίνω
 Μ' ἐσὲ πάντοτε νὰ μείνω
 Νάχω χαίρουσαν καρδιάν.

Ὀλη ἢ ἔγνοια, ὄλη ἢ φροντίς μου
 Νάσαι μόνον τὰ ποτήρια,
 Ἡ ἑορταῖς, τὰ πανηγύρια,
 Τὰ συμπόσια κ' οἱ χοροί.

Μ' ὠραιοπρόσωπαις γυναίκαῖς
 Νάμαι πάντα συντροφίαν,
 Ζωὴν τόσον μακαρίαν
 Δὸς Θεῖε Βάκχε κ' εἰς ἐμέ.